KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

HUUGO NYBERG
Vastaava
Johanneksentie 4, puh. 31 54

K.m.Liitto D.s.förbund 1905

KURIK PITKÄNEN
Toimitussihteeri
Vladimirinkatu 32 B

№ 8. Elokuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 15 markkaa koko vuodelta

33:s vuosik. 1928

KANSAINVÄLINEN KUUROMYKKÄINKOKOUS PRAHASSA 4–9 P:NÄ HEINÄK. V. 1928

Kansainvälisiä k. m. kokouksia on jo ennen pidetty muutamia. Viimeksi pidettiin sellainen v. 1924 Belgiassa Lyttichissä. Siellä päätettiin,että seuraava kokous, johon k. m. koko maailmasta kutsutaan, pidettäisiin *Tsekkoslowakian* ikivanhassa, muistorikkaassa pääkaupungissa *Prahassa* v. 1928.

Kun me ennen koulussa luimme maantietoa, niin ei siinä silloin vielä puhuttu *Tsekkoslowakiasta* mitään. Sen nimellistä valtakuntaa ei ennen ollutkaan. Tämä valtio muodostettiin vasta 10 vuotta sitten yleisessä rauhanteossa maailmansodan loputtua. Siihen asti oli se vuosisatoja Böömin maakuntana kuulunut Itävalta-Unkariin. Tämän uuden tasavallan pääkaupunki on Praha (Prag).

Prahan vanha kauppakatu. Taustalla kirkko.

Praha on rakennettu Moldau-virran rannoille. Siinä on n. 700,000 asukasta ja on se jo yli 1,000 vuotta vanha. Prahassa asuu muutamia satoja k. m. Kaupungissa on 3 k. m. koulua, suuri k. m. yhdistys, k. m. urheiluseura, sekä k. m. auttajayhdistys, joka nyt samalla vietti 60-vuotisjuhlaansa. 2 k. m. lehteä ilmestyy Prahassa myös. Useita innokkaita k. m.-ystäviä näytti siellä myös olevan, jotka tuntevat k.m. tarpeita ja ymmärtävät heidän kieltään. Yhdistynein voimin olivat he, sekä kuurot että heidän kuulevat auttajansa, ryhtyneet valmistamaan tätä suurta kokousta. Paljon työtä ja varoja oli sen onnistumiseksi alttiisti uhrattu.

Tästä kokouksesta oli ulkomaisissa k. m. lehdissä jo vuosia ennen paljon kirjoitettu. Ja jo kuukausia sitten oli kutsukirjeitä lähetetty maailman kaikille suunnille. Suomeenkin oli niitä monelle taholle tullut. Kokoukseen oli kutsuttu sekä yksityisiä kuuroja, että kuurojen yhdistyksiä ja kansallisliittoja sekä niitten johtohenkilöitä. Olisi siis luullut, että ulkomaisia osanottajia olisi Prahaan paljonkin saapunut. Mutta niin ei tapahtunut. Kokouksessa lienee ollut kaikkiaan n. 600 osanottajaa, joista vain n. 100 ulkomaalaista, loput olivat tsekkoslowakialaisia. Miltei koko Saksan kuurojen maailma esim. oli poissa. Saksan ja Tsekkoslovakian kansat eivät ole ystäviä. Tsekkoslowakiassa halveksitaan saksankieltä. Sentähden tuli Saksasta vain muutamia harvoja osanottajia. Pohjoismaista oli saapunut: 10 ruotsalaista, 1 norjalainen, 5—6 tanskalaista. Eteläeuroopanmaista oli saapunut enemmän, varsinkin naapurimaista: Puolasta, Jugoslaviasta, Itävallasta, sekä Ranskasta, Italiasta, Sveitsistä j.n.e. Eräs japanilainenkin oli ilmoittanut saapuvansa, mutta ei hän tullutkaan. Samoin teki ryssä. Amerikasta oli 1 osanottaja läsnä.

Osanottajain joukko oli siis sangen monikirjava.

Etelän kansat ovat kuumaverisempiä, vilkkaampia ja helpommin innostuvia, kuin pohjolan. Kuinka toisenlaisia ulkomuodoltaan, tavoiltaan ja käytökseltään olivatkaan tämän kokouksen osanottajat, kuin me suomalaiset, tahi kuin osanottajat meidän omiin, pohjoismaisiin k.m. kokouksiimme!

Kun toimeenpannaan suuria, kansainvälisiä kokouksia, joihin osanottajia saapuu kaukaisista maista maksaen kalliit matkakustannukset, niin on tarkoitus, että osanottajat saisivat nähdä ja kuulla jotakin arvokasta, opettavaa ja hyödyllistä. Saamillaan kokemuksilla ja uusilla matkahavainnoillaan olisi heidän sitten kotimaassaan koetettava edistää niitä asioita, jotka heidän harrastus- ja toimintapiiriinsä kuuluvat. Sentähden otetaan kokousten ohjelmiin esitelmiä selostuksia, keskus-

Osanottajia kansainväliseen kokoukseen Prahassa.

teluja, puheita, retkeilyjä y. m. Ne muodostavat kokousten sisäisen, rakentavan, henkisen puolen.

Prahan kokouksen juhlatoimikunta oli ottanut tämän huomioon. Kokouksen pitkään, viisi päivää kestävään ohjelmaan oli otettu m. m. seuraavia esitelmäsarjoja „Kuuromykkäin oikeudellinen asema Tsekkoslovakiassa ja ulkomailla". „Kuuromykkäin yhteiskunnallis-terveydellinen huolto Tsekkoslovakiassa ja ulkomailla". „Kuuromykkäin sosialliset avustamistoimenpiteet". „Kuuromykkäin kouluopetus Tsekkoslov. ja ulkomailla". „K.m. yhdistyselämä Tsekkoslov. ja muissa maissa". Siis varsin laajoja esitelmäaiheita. Sen lisäksi piti ohjelman mukaan tehtämän muutamia tärkeitä ja korkealle tähtääviä päätöksiä. Piti m. m. perustettaman ja perustettiinkin jonkinlainen „neuvosto" hoitamaan ja valvomaan kuurojen oikeudellisia, yhteiskunnallisia ja terveydellisiä suhteita koko maailmassa. Piti myös asetettaman järjestö muodostamaan k. m. opetusta (siis kouluja) tarkoituksenmukaiseksi (siis viittomakieltä puhekouluihin, lastentarhoja ja korkeakouluja)! Samoin piti perustettaman kansainvälinen k.m. liittokin! Olihan siinä siis ohjelmaa tarpeeksi vaikka kokous kestikin 5 päivää.

Mutta esitelmienpito ja keskustelut olivat ainakin näin syrjästäkatsojan mielestä jokseenkin epäonnistuneet. Tuntui siltä ettei kokouksella ollut oikeaa tarmokasta johtoa. Kokouksen jäsenet eivät itse saaneet valita puheenjohtajia. Ne olivat nähtävästi valitut jo edeltäpäin. Ne herrat, jotka luultavasti olivat puheenjohtajia ja istuivat puhemiehen tuoleilla eivät näkyneet tuntevan kuuromykkiä eikä heidän kieltänsä, kaikkein vähemmän näin monien eri kansallisuuksien viittomakieltä. Kielelliset vaikeudet, jotka aina sitovat ja rasittavat kuuromykkiä, tulivat nytkin esille koko räikeydessään ja häiritsivät kokouksen menoa. — Kokouksen virallinen kieli oli maan kieli, Tsekkoslowakian kieli. Alussa puhujat (jotka olivat tsekkiläisiä opettajia y. m.) puhuivat ainoastaan sitä. Mutta sitä *ei kukaan* ulkomaalainen ymmärtänyt. Siksipä kokoushuoneessa tultiin levottomiksi. Viitattiin. Puhuttiin ääneen. Oltiin tyytymättömiä. Jo noustiin seisomaankin. Mentiin puhemiesten luo. Vaadittiin, tahi otettiin puheenvuoro. Esitelmä katkaistiin. Sanottiin: „me emme ymmärrä mitään." Puhukaa toisellakin kielellä! Tulkitkaa! Ei saa pitää pitkiä esitelmiä! Täällä ei tarvita kuulevia!" Syntyi meteliä ja riitaa, joka suorastaan peloitti varsinkin pohjoismaalaisia, jotka eivät tällaiseen ole tottuneet. Etelämaissa lienee tämä tavallista. Sieliähän joskus valtiopäivämiehetkin tappelevat eduskunnassa! Saati sitten kuurot, joita yleensä moititaan kiivasluotoisuudesta.

Tällaisia kuumia „yhteenottoja" sattui usean kerran, m. m. silloin kun oli päätettävä, missä seuraava samanlainen kokous pidetään.

Tällainen „kieltensekoitus" häiritsi kovin sekä esitelmänpitäjiä että kokouksen muita osanottajia. Niinpä sanoikin eräs kunnianarvoisa, vanha kuuro sveitsiläinen herra: „kansainvälisillä k.m. kokouksilla ei ole mitään merkitystä, en tule enää koskaan tällaiseen kokoukseen." Samoin huomasin, että kaikki pohjoismaiset osanottajat pudistelivat päätään ja sanoivat: „eivät näin suuret kokoukset ole hyödyllisiä, meidän omat, pohjoismaiset kokouksemme ovat paremmat."

No, viittomakieli! Eikö se olekaan siis kansainvälinen? Eikö se kelpaakaan suurten kuurojen kokousten yhteiseksi kieleksi? Syrjästä näin vain kokouksen menoa katselin. Minä en ainakaan siitä paljon mitään ymmärtänyt. Enkä luule, että toisetkaan läheskään mitään kokonaista käsitystä siitä saivat. Eivätkä monet katsoneetkaat tulkkien viittaamista. Puhelivat vain keskenään ja kulkivat rauhattomina kokoushuoneessa ja eteisessä kielloista huolimatta. Unkarilainen ei ymmärtänyt amerikalaisen viittomia. Ruotsalainen ei ymmärtänyt espanjalaisia ja italialaisia, puolalainen ei tanskalaisia. Minusta näytti että eri kansojen k.m. ymmärsivät toisiaan vain silloin kun he keskustelivat jokapäiväisistä asioista; ruuasta, juomasta, vaatteista, matkoista, valokuvaamisesta, rahoista, urheilusta j.n.e. Mutta suuria esitelmiä k.m. oikeudellisista, sosialisyhteiskunnallisista kysymyksistä he eivät jaksaneet seurata.

Paljon kauniimman muiston olisi kokous jättänyt, jos johtajat olisivat järjestäneet tulkinnan alusta alkain paremmin ja jos he olisivat kyen-

neet rauhoittamaan tyytymättömiä mieliä. — Tämä kokouksen sisäisestä, varsinaisesti opettavasta henkisestä puolesta.

* * *

Mitä taas tulee Prahan kokouksen *ulkonaiseen* puoleen niin oli se kaikinpuolin onnistunut, jopa kerrassaan loistavakin. Ulkomaalaisia vieraita kohdeltiin vieraanvaraisesti ja ystävällisesti. Asemalla oltiin heitä vastassa. Heidät johdettiin siisteihin asuntoihin. Ohjelmavihkot olivat aistikkaasti painetut, kuvitetut ja seikkaperäiset. Mutta kaikkialla oli tsekkien kieli vallitsevana eikä sitä kukaan ulkomaalainen ymmärtänyt. Tärkeimmät ohjelman kohdat olivat toki painetut myös ranskan- ja saksankielillä. Huoneistot, joissa kokouksia pidettiin olivat ensiluokkaisen komeat. Autoretki kaupungin nähtävyyksiä katsomaan oli mielenkiintoinen. Juhlapäivälliset ylelliset ja vallitsi niissä rattoisa, toverillinen mieliala. Varsinaisen kokouksen jälkeen asetetut retkeilyt valtakunnan eri osiin olivat taitavasti järjestetyt. Ja itse vanha, satatorninen Praha lukemattomine, kallisarvoisine rakennuksineen, muistopatsaineen, siltoineen, puistoineen, 59 kirkkoineen, 12 luostarineen j.n.e. tarjosi paljon nähtävää ja opittavaa niille, joilla oli halua ja aikaa niitten katselemiseen syventyä.

Vielä lisäksi muutamia hajanaisia muistelmia Prahasta. Ennen kokouksen varsinaista alkua kokoontuivat kaikki osanottajat vanhan *raatihuoneen* saliin, joka on kaupungin arvokkaimpia nähtävyyksiä. Siellä piti ulkomaalaiset osanottajat esiteltämän kaupungin raatiherroille ja johtajille. Emme kuitenkaan saaneet nähdä yhtään raatiherraa! He eivät olleet tulleetkaan meitä katsomaan. Sen sijaan vietiin meidät erääseen pienempään saliin. Sen keskellä oli pöytä, jolla oli voileipiä, makeisia ja limonaatia sekä hirveän paljon ruusunkukkia kaupungin hallinnon toimesta. Ja meille sanottiin: syökää! Rynnäkkö pöytää kohti oli ankara. Pian se oli tyhjäksi syöty eikä monet päässeet likellekään ennenkuin kaikki oli loppunut! Ruusut vain jäivät jälelle. Lopuksi nekin otettiin mukaan ja itsekukin pani suuret kukkakimput rintaansa! Sieltä meni osa „tuntemattoman sotilaan haudalle", jolle laskettiin seppeleitä. (Jatk.) *Syrjästä katsoja.*

OPI RAKASTAMAAN LUONTOA!

Tämä minun kirjoitukseni olisi pitänyt joutua Kuuromykkäin lehteen jo johonkin sen kevätnumeroista, mutta sain aiheen sen laatimiseen niin myöhään, ettei se enää voinut tapahtua. Mitään vahinkoa tästä ei kuitenkaan ole koitunut, sillä rakkaudesta eläimiin ja luontoon voi milloin tahansa puhua.

Kuten Oulun kuuromykkäinkoulusta minun johtajana ollessani lähteneet oppilaat tietävät, on minulla, paitsi jo aikuisia kolmea lastani, pieni poika. Hänen nimensä on Johannes, mutta te olette kaikki tottuneet kutsumaan häntä Pojuksi. Tästä nimestä hän toistaiseksi enimmin pitää ja minä pelkään, että hän ainakin perheen keskuudessa saa kantaa sitä isoksi mieheksi asti. Johannes-nimeä ruvettiin käyttämään vasta siiloin, kun hän joutui kansakouluun.

Poju kuuntelee mielellään kertomuksia eläimistä.

Tämä Poju on minussa uudestaan herättänyt mielenkiinnon eläimiin. Hänen rakkautensa niihin on aivan rajaton. Kun meillä vielä oli maatilamme Jaakkimassa, vietti hän tuntikausia joka päivä navetassa. Hän piti huolta siitä, että kananmunat tuotiin äidille keittiöön. Hän leikki lampaitten kanssa niitten karsinassa, hän suki lehmiä ja ajoi pois kärpäset palvelijan kesäiltoina lypsäessä pihalla. — Poju ei koskaan ole oikein pitänyt saduista kuten muut lapset. Mutta kun minä kerron hänelle eläimistä, niin hän kuuntelee silmät renkaina ja posket hehkuen. Siitä asti, kun hän lopullisesti asettui kaupunkilaiseksi, hän on ollut kuin siipirikko. Hän kaipaa maalaisoloja ja rakkaita lehmiään siellä. Meidän vanhempain on täytynyt hankkia hänelle eläimiä täällä kaupungissakin. Joskus on joka paikka vilissyt kaniineja, joskus hänellä on ollut elättilintuja meidän kaikkien suureksi harmiksi. Nyt hänellä on vuohi. Pitkänäperjantaina se synnytti pienen vuonan. Kun Poju aamulla meni sikolättiin ja huomasi tämän ihmeen tapahtuneen, niin hän viivana juoksi pihan yli kertomaan muille siitä. Hänen vauhtinsa oli niin suuri, että hän lankesi pari kertaa lumisohjuun. Sitten hän täällä sisällä vi-

hurina juoksi huoneesta huoneeseen huutaen kaikille: „Minun vuoheni on saanut pienen kilin!“ Me kaikki isot ihmiset saimme nyt myös jalat allemme. Riensimme katsomaan. Ja aivan oikein. Vuohiemän kupeella tepasteli karsinassa pieni, lumivalkoinen olio vapisevin jaloin. Voi, kyllä se oli sievä ja herttainen! Se meidän täytyi myöntää.

Pojun ansiota oli myös, että minä viime syksynä Helsingistä tilasin kymmenen kiloa hampunsiemeniä. Kiinnitin työhuoneeni akkunaan lintulaudan, mille joka aamu ennen kouluunlähtöä panin siemeniä. Mutta minä huomasin pian, että lintulaudasta täytyi luopua. Sain sille nimittäin kutsumattomia vieraita — varpusia. Jumalan luomiahan varpusetkin ovat, mutta en voi sille mitään,

Oulun k.m. koulun oppilaita tekemiensä linnun pesimispönttöjen kanssa.

että sittenkin pidän niitä sangen joutavina lintuina. Varpuset hotkivat kädenkäänteessä lintulaudan puhtaaksi ja kun hienommat lintuvieraat saapuivat katetulle pöydälle, niin se jo oli tyhjä. „Ei“, ajattelin, „te varpusjunkkarit saatatte minut pian konkurssiin!“ Joku neuvoi minua ympäröimään lautaa kuusenoksilla. Varpuset pelkäävät muka sellaisia koristeita. Mitä vielä! Aluksi ne katselivat niitä oudoksuen, mutta tottuivat niihin pian ja olivat yhtä röyhkeitä kuin ennenkin. Silloin näin, että asuntolan johtajattarella akkunallansa oli tyhjäksi koverrettu kookospähkinä lintujen ruokasalin toimessa. Ostin sellaisen eräästä hedelmäkaupasta. Siihen tehtiin kolmikulmainen aukko ja sitten se koverrettiin tyhjäksi. Kiinnitin akkunaani rautakoukun, mihin sitten ripustin nuoran päässä riippuvan kookospähkinän. Hienommat linnut hyväksyivät kohta liikkuvan ruokailupaikkansa. Varpusetkin saapuivat sitä ihmettelemään, mutta pelkäsivät ja riensivät muille markkinoille.

Te ette voi aavistaa, miten paljon iloa Pojulla ja minulla sitten oli pitkin talvea lintuvieraistamme. Akkunani edessä kasvaa pajupensaita. Ne olivat joka päivä täynnä mitä erilaisimpia lintuja. Olen viime talvena syöttänyt varpusia, talitiaisia, hömötiaisia, mustatiaisia, tilhejä ja punatulkkuja. Toiseen rautakoukkuun olin ripustanut kalastajalangasta virkatun verkkopussin, minkä muutamain päiväin väliajoin täytin ihralla. Verkkopussilla ovat talven mittaan herkutelleet luettelemani tiaislajit sekä isotikka. Kerran tuli pikkutikkakin vierailulle. Tikat ovat yleensä hyvin arkoja lintuja ja vanhat ihmiset väittävät sen merkitsevän onnettomuutta, jopa kuolemaakin, kun tikka lähestyy ihmisasuntoa. Tämä isotikka asustaa kuitenkin eräässä koulun puistossa kasvavassa männyssä. Kuvittelen mielessäni, että se on yksinäinen vanhapoika tai vanhapiika, joka pitää koulun aluetta turvallisena ja rauhallisena paikkana.

Me olemme täällä Oulun koulussa koettaneet juurruttaa oppilaihimme rakkautta luontoon ja eläimiin. Niinpä onkin melkein jokaisen luokan akkunalla lintulautoja ja ihrapusseja. Tämä toimenpide tuottaa oppilaillemme paljon iloa. Helatorstaiaattona vetelehtivät isot pojat hyvin ikävystyneinä pihalla. Ei tehnyt mieli olla pallosillakaan, kun pallo pari päivää aikasemmin oli lentänyt minun ruokasalini akkunaan särkien sen tuhansiin pirstaleihin. Menin heidän luokseen.

„Nyt me rupeamme valmistamaan lintupönttöjä, pojat!“ sanoin.

Poikien naamat kirkastuivat. Menimme käsityöhuoneeseen. Minä annoin sopivat mitat ja pihalta tuoduista laudanpäistä syntyi parin tunnin kuluttua kolmetoista lintupönttöä. Seuraavana päivänä valokuvattiin pojat. Nyt ovat pöntöt jo kiinnitettyinä koulupuiston puihin rautalangalla. Nauloja emme tahtoneet käyttää, sillä siten olisimme vahingoittaneet puita.

Tänä keväänä emme saa pönttöihin asukkaita, sillä muuttolinnut ovat jo saapuneet tänne Pohjolaankin. Mutta me toivomme, että valmistamamme asunnot ensi keväänä houkuttelevat luoksensa etelämaista palaavia lintuja. Silloin me kaikki täällä koululla mielenkiinnolla seuraamme niitten puuhia.

Kuuromykillä, jotka ovat lopettaneet koulunkäyntinsä on niin kovin vähän ilonaiheita. Mutta jos he oppisivat rakastamaan Jumalan suurta ja kaunista luontoa, lintuja ja muita eläimiä sekä kukkia, niin he saisivat tuntea, miten suuressa kiitollisuudenvelassa me olemme hyvälle Luojallemme. Koeta kiinnittää akkunallesi lintulauta, jolle sirottelet linnuille ruokaa, koeta ruveta hoitamaan ruukkukasveja kotisi akkunalaudalla, valmista itsellesi kesäisin pieni kukkapenkki kotisi pihamaalla, kävele metsissä ihailemassa sen kukkia ja huomaa, miten ihmeelliseksi Jumala on kaikki luonut. Silloin sydämesi täyttyy suurella rauhalla. Miten Jumala, joka pitää huolta jokaisesta pienimmästäkin luomuksestansa, hylkäisi sinua? Ei, Hän on luonasi ja tukee sinua siinä suuressa hiljaisuudessa, missä sinun täytyy elää, kunnes ijäisyyden kynnyksellä saat kuulla Hänen oman äänensä: „tule luokseni ahdistettu ja paljon kärsinyt lapseni. Nyt on vajavaisuus poissa, nyt on kaikki hyvin!“

Edw. Lück.

URHEILUOSASTO

TOIMITTAJA R. PITKÄNEN

Os.: Helsinki, Vladimirink. 32 B

POHJOISMAISET KUUROMYKKÄIN URHEILUKILPAILUT GÖTEPORISSA

Uusia ennätyksiä: kuulassa Kurjatkin 20,83, pituushypyssä Röstad 6,25, korkeushypyssä Nissen 170, keihäässä Nissen 81,55, 1500 m:llä Christensen 4.21,2. 100:llä Katainen rikkonut tanskalaisen rintaman!

N.D.I:n kiertokilpi joutui Tanskalle vuodeksi.

Niinkuin muistettanee, valittiin Turussa pidetyissä K.U.L:n mestaruuskilpailuissa Suomen edustajiksi pohjoismaisissa kuuromykkäin urheilukilpailuissa Göteporissa parhaitten tulostensa perusteella seuraavat urheilijat: V. Kurjatkin, A. Holopainen, V. Mälkki, M. Katainen, I. Valtonen, A. Ahonen sekä näille mahdollisen esteen sattuessa varamieheksi A. Jämsen. Lähinnä T. Ala-Kilponen ja P. Valtari, joitten oli määrä pitää itsensä kaiken mahdollisuuden varalta lähtövalmiina määräyksen saatuaan. Näille kaikille annettiin tarkat ohjeet passin hankinnassa y.m.

Teemme tässä aluksi vain lyhyesti selkoa matkan kulusta ja tuloksista. Toisella kertaa kerromme matkavaikutelmia ja huomioita tältä matkalta.

Keskiviikkona, heinäkuun 25 p:nä oli »Heimdall»-laivalle Helsingin satamassa kokoontunut kaikkiaan 12 matkamiestä, nim. 6 valittua urheilijaa ja heidän varamiehenään A. Jämsenin tien noustua passin puutteessa pystyyn oli P. Valtari. Muita olivat: K.U.L:n puheenjohtaja hra E. Karilas joukkueenjohtajana ja varajohtajana hra V. Sihvola, jotka matkustivat liiton kustannuksella. Lisäksi liittyi matkaseurueeseen hrat U. Lehtimäki Turusta, Hj. Sandblom Kauklahdesta ja allekirjoittanut. Saattajina oli muutamia helsinkiläisiä kuuromykkiä ja vanha »kuuromykkäin päällikkö» hra John Sundberg, joka lähtöhetkellä lausui muutamia sanoja urheilijoille Suomen värien puoltamisesta viraalla maalla, toivoen, että se kunniakas kilpi, minkä joukkueemme nyt vie mukanaan, palaisi takaisin lopullisesti omaksemme voitettuna. Urheilijat näkyivät lupaavan panna parastaan siinä suhteessa, etteivät heihin kohdistetut toiveet pettyisi. Ja niin erkani laiva rannasta, kääntyi ulapalle ja höyrysi Kustaanmiekan salmen lävitse länttä kohden. Matkaseurana saatiin pitää iso joukko komeita kalalokkeja, mitkä ruuan saamisen toivossa lentelivät laivan perästä.

Laivalla kelpasi matkustaa, sillä olimme saaneet oikein II:n luokan salongit, neljä pekkaa hyttiin. Ei tarvinnut enää tupakkasalonkeihin turvautua, vaan kukin sai rauhassa ruveta maata silloin kuin rupesi nukuttamaan. Iso laiva tuuditteli leppoisasti kaikki unen helmoihin. Virkistyneinä herättiin torstai-aamuna katselemaan »Mälarin kuningatarta» Tukholmaa, joka vähitellen alkoi näkyä aamuautereen lävitse. Klo 7 laski laiva satamaan ja tullimuodollisuuksien jälkeen saimme astua Svea-mamman avaraan syliin.

Kun Tukholmassa ei ollut ketään vastaanottajaa — toimittaja Fondelius luuli meidän nim. tulevan Turun kautta, eikä eräs pelastusarmeijalainen k.m., joka tiesi tulostamme, ollut järjestänyt meille minkäänlaista opasta —, pakkasimme kampsumme kuorma-autoon ja ajoimme suoraan asemalle. Jonkun verran yli klo 14 istuimme sähköllä kulkevassa pikajunassa, huhkien läpi pitkien tunnelien ulos niin ikävännäköisestä ja vähemmän mielyttäviä vaikutelmia herättävästä Tukholmasta vihreälle maaseudulle. Ikävää vaikutusta paransi kuitenkin tuntuvasti se, että toim. Fondelius oli onnistunut löytämään meidät ennen lähtöämme ja lupasi tarjota meille kunnollisen aterian takaisin tullessamme, kun ei voinut sitä tarjota menomatkalla.

Ajatelkaas, rakkaat lukijattareni, miltä teistä tuntuisi istua junassa, joka kiitäisi semmoista vauhtia, että se saapuisi Helsingistä Kuopioon seitsemässä tunnissa (mainittu matka tehdään n. 12—14 tunnissa). Kai vaistomaisesti vetäisitte moista vauhtia odottaessanne lyhyet hameenne tiukasti polvien ympärille — vai kunka? — Tukholmasta Göteporiin on matkaa juuri saman verran kuin H:gistä Kuopioon. Ei siinä kyydissä selkää karminut eikä heittelyttänyt puolelta toiselle, vaan oikein miellyttävästi matka kului hauskassa III luokan vaunussa, mikä oli yhtä hyvä kuin meikäläinen II luokan vaunu. Joku laski kilometrin menevän noin 43 sekunnissa ja niinpä saavuttiinkin perille Göteporiin klo 21 vaiheilla.

Göteporin asemalla oli meitä vastassa m.m. vanha tuttavamme Oscar Ryden, kilpailujen ja juhlien ylin järjestäjä, sekä Surdin hauska varapuheenjoht. Th. Andersson. He ottivat heti väsyneet matkamiehet hoivaansa ja saattelivat majapaikkaan Prinssikadun keskikoululle. Siellä sitten pian kotiuduimme kaikin lähes viikoksi.

— — —

Kilpailupäivä, lauantai, valkeni koleana. Aamulla suoritettiin kuulantyönnön koe, samoin kiekonheiton ja keihäänheiton koe, joista kaikista 6 parasta miestä karsittiin loppukilpailuun.

Iltapäivän kilpailujen aikana satoi ankarasti, mutta siitä huolimatta saavutettiin useita uusia ennätyksiä. Meidän pitkä »Valentinomme» työnsi kuulaa niin että oikein sydäntä lämmitti, saaden uuden ennätyksen. 1500 m:llä voitti yllättäen tanskalainen Christensen uudella ennätysajalla, meidän Ahosen ja Holopaisen nenä pitkällä katsellessa hänen kantapäitään. 100 m:llä pääsi Katais-Matti loppukilpailuun. Pituushypyn voitti vakuuttavalla 6,25:llä norjalainen Röstad. Valtonen jäi 4:ksi. Häntä ja muita meikäläisiä livetti kovasti, kun eivät olleet arvanneet hankkia kantapiikeillä varustettuja tossuja itselleen tällaisten roskasäiden varalta.

Tässä seuraa sitten lauvantain kilpailujen tulokset:

Lauantaina 28. 7:

Kuulantyöntö:

I.	V. Kurjatkin, Suomi	20,83 (uusi ennätys)
II.	V. Mälkki, »	19,93
III.	H. Nissen, Tanska	19,00

Pituushyppy:

I.	A. Röstad, Norja	6,25 (uusi ennätys)
II.	H. Nissen, Tanska	5,96
III.	G. Madsen, »	5,82
4.	I. Valtonen, Suomi	5,77

1500 m:

I.	T. Christensen, Tanska	4,21,2 (uusi ennätys)
II.	A. Ahonen, Suomi	4,27
III.	A. Holopainen, »	4,29,2
4.	S. Pedersen, Tanska	4,32,5

Sunnuntaina alkoi kilpailut klo 14. Ei satanut, vähin paistoikin aurinko, muuten oli koleahkoa. 100 m loppukilpailussa Katais-Matti rikkoi tanskalaisen rintaman, tunkeutuen kiilana ensimmäiseksi. Siitäkös häneen ihastuttiin. Hän joutui muutamankin sanomalehden pilapiirtäjän uhriksi; lienee ollut mukava nähdä jököttä-

mässä penkillä kuin puusta veistetty äijä, veitikka silmäkulmasta pilkistellen. Korkeushypyn voitti vanha tekijä, tanskalaisten paras pistemies, H. Nissen. Pitkä poika huiskautti helposti itsensä riman yli. 170 senttiä on nyt uusi ennätys. 1500 m viestin voitti Tanska, vaikka suomalaisten luultiin siinä voittavan. Kiekonheiton loppukilpailu meni huonommin kuin edellisenä päivänä, sillä oli vastatuuli. Aavistus sanoi, että seiväshyppy on nyt se solmupaikka, joka ratkaisee kiertokilven kohtalon. Onneksi siinä isännöivät ruotsalainen 2,90:een ja norjalainen 3,00:n saakka. Nissen luovutti sovinnolla kolmannen ja neljännen tilan suomalaisille. Valtosen voitto olisi ollut ratkaiseva, mutta 1500 m viesti ja monet muut lajit olivat kuluttaneet voimat vähiin, joten uusinnassa hävisi Valtarille. Pieni »lehmänkauppa» tässä olisi pelastanut kiertokilven meille, muttei sitä saatu syntymään. Ikävä kyllä. 5000 m:llä jälleen isännöi tanskalainen, kun Ahonen oli raskaalla 800 m viestiosuudella kuluttanut voimansa niin ettei jaksanut puolta tuntia myöhemmin juosta kunnollisesti parasta erikoismatkaansa. Miltei maratonvauhtia lönkyteltiin maaliin, etunenässä tanskalainen, sitten Holopainen, Ahonen ja taas tanskalainen. Keihäänheiton voitti jälleen Nissen. Mälkki ei ollut tottunut ruotsalaisiin keihäisiin, joten moni heittonsa meni hukkaan keihään liukuessa pitkin maata. Valtonen piti kolmannen sijan ja ruotsalainen Westling, lupaava urheilija, nappasi maalleen yhden pisteen, joten se pääsi Norjan edelle.

Tulokset:

Sunnuntaina 29. 7:

100 m loppukilpailu:

I. Matti Katainen, Suomi.. 12,2
II. G. Madsen, Tanska .... 12,2 (rinnanmit. jälj.)
III. H. Nissen, » 12,3

Korkeushyppy:

I. H. Nissen, Tanska..... 1,70 (uusi ennätys)
II. V. Kurjatkin, Suomi.... 1,65
III. W. Westling, Ruotsi 1,60

1500 m viesti:

I. Tanska 3,43,5
II. Suomi 3,48,5
III. Ruotsi 3,52

Kiekonheitto:

I. H. Nissen, Tanska..... 58,67
II. V. Kurjatkin, Suomi.... 58,51
III. V. Mälkki, » 58,41

Seiväshyppy:

I. A. Röstad, Norja 3,00
II. P. Ek-Stenbäck, Ruotsi.. 2,90
III. P. Valtari, Suomi..... 2,80 uusinnassa
4. I. Valtonen, » 2,80

5000 m:

I. N. Knudsen, Tanska.... 16,47,4
II. A. Holopainen, Suomi .. 17,02,8
III. A. Ahonen, » .. 17,20
4. L. Christensen, Tanska.. 17,31,2

Keihäänheitto:

I. H. Nissen, Tanska..... 81,55 (uusi ennätys)
II. V. Mälkki, Suomi 78,24
III. I. Valtonen, » 75,27
4. W. Westling, Ruotsi 73,60

Pisteet:

Kilpailtaessa Pohjoismaiden Kuuromykkäin Urheiluliiton kiertokilvestä, saavutettiin seuraavat pistemäärät: Tanska 42, Suomi 41, Ruotsi 10 ja Norja 9 pistettä. Kiertokilven sai vuodeksi haltuunsa Tanska. Mutta kun Suomella on ennestään 2 voittoa suurimmalla yhteenlasketulla pistemäärällä, palautetaan v. 1929 kiertopalkinto Suomelle loppuun kilpailtuna.

Palkintojenjako suoritettiin Lorensbergillä. Loistavan komeaan saliin oli katettu hieno juhlapäivällinen monenlaisine ruokalajeineen. Syötiin ensin. Sitten oli ohjelmaa: tervehdyspuhe, cabarettinäytös — ihastuttavia numeroita, joille katsojat aplodeerasivat, musiikkia, palkintojenjako, tanssia.

Maanatai-aamuna oli huviretki Trollhättanille. Mahtava putous oli vieläkin komea katsella, vaikka suuri voima-asema oli paljon sen mahtia masentanut, pakoittaen veden pyörittämään pitkää riviä valtavia turbiineja, joista saadaan sähkövoimaa m.m. sille radalle, jota pitkin me joitakuita päiviä aikaisemmin niin hyvää vauhtia kiidimme Göteporiin. Alkuvoima ihmisen palveluksessa! Puolelta päivin alkanut rankkasade pilasi kuitenkin retken, ja me palasimme takaisin Göteporiin hieman tyytymättöminä, märkinä ja viluisina.

— — —

Oli unohtua mainitsematta pohjoismainen urheilukongressi, joka pidettiin sunnuntai-aamuna. Siinä päätettiin m.m. tilivapauden myöntämisestä edelliselle rahastonhoitajalle, eikä puheenjohtajankaan toimet antaneet aihetta muistutuksiin. Koska seuraava urheilujuhla pidetään v. 1929 Helsingissä, pyydettiin eroavaa puheenjohtajaa hra E. Karilasta pysymään paikoillaan vielä siihen asti, mihin tämä suostuikin. N.D.I. näkyi olevan tyytyväinen suomalaiseen valtikkaan, sen ilmaisivat kolmen muun maan edustajat. Sihteeriksi ja rahastonhoitajaksi valittiin uusi, toimittaja R. Pitkänen Helsingistä. Kovin visaisia pähkinöitä sai nyt N.D.I:n hallitus pureskellakseen. Joku ennen tuntematon norjalainen suuruus, Sapffe, oli nim. laatinut ehdotuksen N.D.I:n uudeksi kiertopalkinnoksi sääntöineen, eikä ollut hyvillään, kun siitä meikäläisten taholta pyrittiin karsimaan pahimmat kompastuskivet ja oksat pois, jotka muuten olisivat tehneet suomalaisille urheilijoille N.D.I:n kisoihin osanoton kokonaan hyödyttömäksi. Muitakin kysymyksiä saimme syksyn mittaan valmistellaksemme uusien esitysten tekemistä varten.

— — —

Tiistai-iltana saattoivat Göteporin k.m:t meidät kohteliaasti junaan, aloittaaksemme paluumatkamme kotiin. Saattajat tuhlailivat meille runsain mitoin ystävällisyyttään ja varasivat mukaamme suuren tölkin makeisiakin, ettei aika kävisi pitkäksi. Ja niin juna lähti. Aamulla saavuimme Tukholmaan. Toimittaja Fondelius oli vastassa asemalla. Hänen kutsuminaan nousimme lounaalle erään pilvenpiirtäjän 17:nteen kerrokseen. Sähköhissi kuljetti sinne ylös muutamissa sekunneissa. Tukevan aterian jälkeen oli paljon hauskempi katsella Tukholmaakin, joka tuntui nyt ystävällisemmältä kuin sen ensi kertaa nähdessämme. Siellä tapasimme myöskin Oslon matkalla olevan hra John Sundbergin. Hieman pahoilleen tuli äijä, kuultuaan retken lopullisen tuloksen. Eihän sille mitään mahtanut muuta kuin ottaa opiksi vastaisen varalle . . .

Kaupunkia tarpeeksemme katseltuamme nousimme höyryl. Torneån kannelle, joka lähti kuljettamaan meitä kohti kotimaatamme ja sen ihanina mielessämme kangastelevia lihapatoja, mitkä antavat äärellänsä oleville urheilijoille paremmin pontta kuin mikään muu. Nukuimme sikeästi yömme ja matka kului joutuisasti. Vihdoin pilkoitti Turun tuomiokirkon torni saarien takaa. Vähän ajan kuluttua astuimme Suomen rantaan. Tullin ja vastaanottojuhlallisuudet läpäistyämme Turussa hajaannuimme kukin tahollemme, hauskasta matkasta huolimatta mielissä ikävä tunne siitä pettymyksestä, minkä niin monet lämminsydämiset ja innostuneet urheiluystävät saivat kokea, kun ei tällä kertaa Suomen pojat jaksaneetkaan puoltaa mainettaan ja tuoda mukanaan kiertokilpi kotiin. Tuleehan se kuitenkin ensi vuonna takaisin, jäädäkseen lopullisesti maahamme, mutta ei se silloin enää ole suurenkaan ilon ja ylpeyden arvoinen niinkuin olisi nyt ollut, jos olisimme voittaneet.

Ruuri.

1500 ja 5000 m juoksukilpailut K.U.L:n 5-vuotismuistokiertopalkinnosta kehoitetaan vanhan tavan mukaan järjestämään kaikissa liiton jäsenseuroissa elokuun 19—26 p:n välisenä aikana. Kiertopalkinnon on viimeksi voittanut *Ahti Ahonen* parhaalla yhteenlasketulla ajalla.

Hämeenlinnan K.-U:n jäsentenvälinen 5-ottelu (100 ja 1500 m juoksut, kuulantyöntö, keihäänheitto ja pituushyppy) sekä naisten 100 m juoksu suoritetaan tämän kuun 26 p:nä klo 9 täsmälleen Hämeenlinnan urheilukentällä.

Muistopatsas, jonka maist. **O. Wichmannin** ent. oppilaat ja toverit känen haudalleen ovat hankkineet ja joka paljastettiin viime helluntaina Porvoon hautausmaalla.

— **Kuollut.** Oulussa kuoli sydänhalvaukseen kesäk. 21 p:nä k.m. Amanda Lampela liki 56 v. vanhana.

— **Nurmeksessa** kuoli kesäk. 6 p:nä eräs tuntematon, nuori k.m. mies, joka oli sinne kulkeutunut jostakin. Vainajan nimeä, eikä kotipaikkaa y.m. ei tunnettu. Sentähden otettiin hänestä useita valokuvia sekä jo ennen kuolemaa sairaana ollessa että heti kuoleman jälkeen. Valokuvat lähetettiin tämän lehden toimittajalle, jos hän ehkä vainajan tuntisi. Vaikeata on ollut päättää kuka kuollut on.

— **Kuuromykkäin kokousta** vietettiin 1 p. heinäkuuta 1928 Kokemäellä. Kokoukseen, johon oli osanottajat kutsuttu sekä suullisten että kirjeellisten ilmoitusten avulla, otti osaa Porin Kuuromykkäyhdistys ja Tyrvään piirin Kuuromykkäyhdistys »Heffata». Kokouspaikaksi oli valittu Kokemäellä neiti Anni Sallgenin koti ja pihamaa, jonne kauniin kesäisen sunnuntain vallitessa olikin kertynyt kuuromykkiä yli puolensadan Porista, Raumalta, Tyrväältä, Huittisista, Kiikasta, Äetsästä, Sammaljoelta, Lavialta, Merikarvialta ja Luvialta sekä Kokemäeltä.

Ulkoilmakokous alkoi puolenpäivän tienoissa, jolloin Tampereelta ja Porista päin tulleet junat olivat saapuneet. Ohjelman suoritusta haittasi jonkunverran se, että Turun Kuuromykkäkoulun opettaja Anna Nyström ei sattuneesta syystä voinut tilaisuudessa olla mukana. Kun aluksi oli viittoilemalla yhteisesti laulettu muutamia hengellisiä lauluja ja Porin Kuuromykkäyhdistyksen puheenjohtaja neiti Ina Nordlund oli pitänyt alkurukouksen, lausui juhlavieraat tervetulleiksi Tyrvään k.m.-yhdistyksen puheenjohtaja, kuvanveistäjä J. F. Talvia.

Tämän jälkeen rva Elsa Ritala esitelmöi aiheesta »Milloin on ihminen kauneimmillaan?» Esitelmässään hän jakoi ihmiselämän neljään eri jaksoon, nim. lapsuuteen, nuoruuteen, keski-ikään ja vanhuuteen, ja tuli hän siihen tulokseen, että ihminen, jos osaa kunnolla elää ja elämänsä oikein järjestää, on aina kauneimmillaan ja kaikki siis riippuu hänestä itsestään.

Ohjelmassa oli vielä nti Ina Nordlundin saarna sekä runsaasti hengellisiä lauluja, joita yhteisesti laulettiin rva Wallin, joka oli kokoukseen saapunut Pihlavasta, sekä eräiden porilaisten edustajain johdolla. Vielä puhui kuvanveistäjä Talvia, minkäjälkeen kokouksen ohjelmallinen puoli lopetettiin yhteiseen loppurukoukseen.

Väliajan jälkeen keskusteltiin virallisista asioista. Luettiin tänä keväänä perustetun K. O. Ritala-vainajan rahaston säännöt sekä siirrettiin rahaston hoito Heffata-yhdistykselle, joka keskuudessaan sitä varten valitsi 4-henkisen toimikunnan, johon tulivat Vilho Ritala, J. F. Talvia, nti Anni Sallgren ja rva Elsa Ritala. K. O. Ritala-vainaja on ollut kuuromykkäyhdistystoiminnan eturivin miehiä ja hänen nimelleen perustetun rahaston korot tullaan käyttämään uskonnollisten harrastusten lisäämiseksi kuuromykkäin keskuudessa.

Ohjelman väliaikoina sekä loputtua myytiin Porin Kuuromykkäyhdistyksen järjestämäin arpajaisten arpoja. Voitoksi oli sanottu yhdistys lahjoittanut 225 markan arvoisen sohvatyynyn, jonka voittaneen arvan Porin Kuuromykkäyhdistyksen puheenjohtaja Ina Nordlund lahjoitti Kokemäkeläiselle Vilho Haapalalle.

Tarjoilusta kertynyt voitto lahjoitettiin Porin Kuuromykkäyhdistykselle.

Iltapäivällä tehtiin retkeily piispa Henrikin kappelille, jossa samalla tutustuttiin sen historialliseen merkitykseen. Vielä käytiin Viinikan talossa, jossa talon emäntä otti vieraat ystävällisesti vastaan.

— **Alavuden** kuuromykkäin yhdistyksen järjestämä kokous Seinäjoella yhteistalolla onnistui kaikin puolin hyvin 8 p:nä heinäk. v. 1928. Osanottajia oli 93. Ensiksi Alavuoden k.m. yhdistyksen puheenjohtaja Matti Savisaari piti tervehdyspuheen ja samalla piti pienen hartaushetken päivän evankeliumin johdolla. Talon tytär Elma Savisaari (kuuleva) lausui runon viittomalla. Matti S. piti kaksi eri esitelmää Nuijasodasta ja »nykyisestä elämästä». Pidettiin väliaikaa. Juotiin kahvia ja limonaatia, sillä niitä oli runsaasti tarjona. Elma S. lauloi viittomalla »Suomen laulun». Jokainen ihaili sitä, sillä täällä pohjanmaalla näkee hyvin harvoin kuuromykkäin omaa laulua. Matti S. esitti 2 kertomusta Elias Lönnrotin elämästä ja Leo Tolstoin kirjoittaman »Elias». Pidettiin päivällisaikaa. Lopuksi oli vapaata keskustelua. Moni osanottajista kertoi hauskoja juttuja. Viimein Matti S. piti loppupuheen ja kiitti avustajia. Kyllä oli hauskaa nähdä kun viimein Alli Hakola näytteli kukkaleikkiä. Hajaannuttiin joka taholle tyytyväisenä.

— **Salon K.m. yhdistyksen kesäkokous** pidettiin heinäk. 22 p:nä Hajalan Rauhamäessä. Huonon sään vuoksi oli osanottajia saapunut vähänlaisesti, noin parikymmentä henkeä, mutta siitä huolimatta kului päivä hauskasti. Puhujina toimivat hrat R. Pitkänen Helsingistä, E. Raitanen Turusta sekä joku »kotoinen». Kokouksen yhteydessä oli muun ohella myös pienet arpajaiset, jossa voittoina oli yhdistykselle lahjoitettuja tavaroita sekä muutamia ostettuja sieviä koruesineitä. Molemmat päävoitot voittivat hra A. Heinonen ja nti Maiju Nieminen.

— **Juhlailtaman** järjestää Kymenlaakson K.m.U. seura »Tähti» Kouvolassa Rautatieläisten huoneustossa lauantaina elok. 25 p:nä kl. 20 (8 ill.). Ohjelma monipuolinen ja arvokas. K.U.Liiton puheenjohtaja hra Eino Karilas saapuu esitelmöimään.

Kuuromykät, läheltä ja kaukaa, tervetuloa juhliimme.

— **40 vuotta** täyttää tämän kuun 13 p:nä Riihimäen Kuuromykkäinyhdistyksen ja Hämeenlinnan Kuuromykkä-Urheilijain puheenjohtaja hra *Lauri Vainola*. Yhdymme onnitteluihin.

— **Uskollinen palvelija.** Akaan pitäjässä, maanviljelijä Kalle Rantasella on palvellut 25 vuotta k.m. *Hilda Sinervo*. Heinäk. 2 p:nä, jolloin maanvilj. Rantanen ja vaimonsa Valma viettivät 25 vuotista hääpäiväänsä antoi hra Rantanen Hilda Sinervolle kunnialahjaksi sievän hopeaisen kellon. Hilda S. on nim. palvellut uskollisesti isäntäväkeänsä koko sen ajan, jonka he ovat olleet naimisissa. — Jo aikaisemmin 10 vuotta palveltuaan sai Hilda S. isän äväeltään huomattavia lahjoja. Hilda Sinervo pyytää lehtemme kautta lausua maanvilj. Rantaselle ja hänen puolisolleen lämpimät kiitokset 25-vuotisesta yhteistyöstä, ystävällisestä kohtelusta ja muistolahjasta.

— **Tapaturma** sattui Kuopiossa sorvari *Jussi Väisäselle* kesäk. 11 p:nä. Hänen työskennellessään Karvasen puuseppätehtaalla kävi niin onnettomasti, että sirkkelisaha katkaisi oikean käden keskisormen poikki ja etusormi vioittui. Hän oli ollut toistakymmentä vuotta Haapaniemen rullatehtaalla sorvarina, mutta viime keväänä siirtyi puuseppätehtaalle. Silloin tuli heti tapaturma.

— **Lahjoitus Turun kuuromykkäinkoululle.** Viime kesäkuun 13 päivänä vieraillessaan perheineen johtaja E. J. Pesosen luona lisäsi tirehtööri Jean Nicow Tukholmasta entisiä lahjoituksiaan Turun kuuromykkäinkoululle 1,000:lla markalla, niin että hänen rahastonsa koulun oppilaiden hyväksi nyt tekee 3,076 markkaa. Jumalan siunaus jalomieliselle lahjoittajalle!

— **Kiertelevä k.m.** Puolasta on liikkunut Helsingissä ja muuallakin maassamme myymässä postikortteja. Kortit ovat pienessä paketissa ja paketin päälle on suomeksi painettu: »Auttakaa kuuromykkää ostamalla kortteja minulta, kuuromykältä». Junassa hän on myynyt kortteja myös. Mutta ei näytä mukavalta tuollainen kiertävän k.m. kauppa. Olisi parempi, että nuori, terve mies pysyisi kotimaassaan Puolassa ja tekisi kunnollista, hyödyllistä työtä. Emme pidä, että kiertävän postikorttikauppiaan toimi oikein kaunistaa ketään kuuromykkää, joten emme kehoita ketään siihen rupeamaan. Voi noilla matkoilla yhtäkkiä tulla sairaus ja kuolemakin. On ikävää kuolla tuntemattomana ehkä poliisilaitoksella kaukana kodista ja omaisista.

— **Painovirhe** oli taas lehtemme viime numerossa. *Eino Maunula* täytti jo 45 vuotta kesäk. 10 p:nä. Anteeksi! Kesäkiireessä tulee erehdyksiä!

Nikkarilan Kuurom. tyttöjen

Talouskouluun

otetaan uusia oppilaita tulevan marraskuun 1 p:nä. Oppiaika kestää 2 vuotta. Opetus on sekä käytännöllistä että tietopuolista. Oppilaat saavat koulusta vapaan opetuksen, täysihoidon ja vaatetusavustusta sekä vapaat koulumatkat rautateillä.

Oppilaaksi pyrkijän on lähetettävä itsensä kirjoittaman hakemuksen mukana:

1:si oikeaksi todistettu jäljennös kuurom. koulun päästötodistuksesta,
2:si papintodistus,
3:si lääkärintodistus ja
4:si vanhempain tai holhoojan lupatodistus, jos hakija on alaikäinen.

Hakijan tulee olla täyttänyt 17 vuotta.

Nikkarilan Talouskoulun entisiä oppilaita otetaan 1 vuoden kestävälle

jatkokurssille,

jolle pääsyä varten tarvitaan ainoastaan hakemus, jossa on ilmoitettava mitä talouden aloja (korkeintaan 2) hakija haluaa opiskella. Neuvoja oppialojen valinnassa annetaan koulun puolesta sitä tiedusteleville.

Jatkokurssin oppilailla on kaikki samat edut kuin muillakin oppilailla, jota paitsi heille jaetaan kuukausittain pieniä ahkeruuspalkkioita rahassa.

Hakemukset lähetetään osotteella: *Kuurom. Talouskoulu, Pieksämäki, Nikkarila.*

URHEILUN YSTÄVÄT!

Göteporin pohjoismaisiin urheilukilpailuihin osanottoa varten kootut varat eivät riittäneetkään hyvin, vaan matka tuotti tuntuvaa rahallista tappiota, jonka vuoksi lahjoituksia edelleenkin ottaa vastaan kiitollisuudella

Eino Karilas
Helsinki, Linnank. 5 C.

KIHLOISSA

Fanny Granfors
Jalmari Saari

Tampere — Vaasassa 23/6—28 — Hämeenkyrö

VIHITYT

Tyyne Lydman
Matti Sulka

Sysmä — 19 17/6 28 — Lahti

Ester Maria Tarkiainen
Eino Leppänen

Lauritsala — 20. 5. 1928 — Tirilä

SYDÄMELLINEN KIITOS

kaikille ystävilleni, Heffata ja Porin k.m. yhdistyksille arvokkaista lahjoista, kukista, sähkösanomista ja postikorteista täyttäessäni 50 vuotta. *Ina Nordlund.*

†

Kaivaten ilmoitan, että rakas puolisoni, hellä äitimme

Lydia Suoninen
(o.s. Saastamoinen)

synt. 28 p. jouluk. 1890, vaipui kuolonuneen uskossa Vapahtajaansa keuhkotaudin murtamana kotonaan Ruskealassa 10 p:nä heinäk. 1928. Rakkaudella muistelevat poismennyttä puoliso ja lapset.

Juho Suoninen
Kalle, Erkki ja Helga.

Helsinki 1928. K. F. Puromiehen Kirjapaino O.Y.